

Hana Nováková

Pacient ze sedmičky....

..zase uháním do práce na poslední chvíli. Není se čemu divit, učila jsem se skoro do dvou hodin a vstávat musím v pět a to se mi hodně nechtělo. Bude to náročný den. Musím nějak zvolnit. Převlékla jsem se do tradičního lékařského a šla na lékařák. Přebrala jsem službu od kolegů sloužících v noci a tím dnešní den začíná. Jsem zvědaná na jednoho pacienta z JIPu. Mám ho na starosti. Přivezli ho ve středu RZ. Je po operaci, ale jeho stav není nic moc. Dnes je pátek, sloužím, pak i celý víkend. Před vizitou jsem se šla podívat na JIP. Stav byl nezměněn, připojen na přístroje, v umělého spánku. I v tom spánku a přes zdravotní obtíže měl na muže jemnou tvář, kterou mu kazily jen narostlé vousy. Když ho přivezli, měla jsem službu. Někdo vám utkví v paměti na první pohled. Jeho čokoládově hnědé oči byly velmi smutné, jemná tvář zkřivená bolestí, přesto, pro mě pohledný chlap, sympatřák ve věku asi okolo 40 let.

Den za dnem ubíhal, do práce, z práce, učení, trocha sportu, občas i nějaká zábava. Za týden mám poslední zkoušku a budu mít a to doufám, hotovou atestaci. Potom si snad na chvilku oddechnu. Rodiče žijí na Moravě a tak se domů moc nedostanu. Někdy mi rodiče moc chybí, ale je to život, musím si zvyknout. V Praze jsem si koupila menší, ale útulný byt tak pro dvě osoby, který mi naprosto vyhovuje. Chtěla jsem po studiích zde zůstat, po promoci jsem pak nastoupila na jednu prestižní kliniku, kam jsem již za studií chodila na brigády. Líbí se mi tu, je tu dobrý kolektiv a dost, pro doktory zajímavé práce. Na oddělení jsou zkušenější kolegové a je mnoho věcí, které se mohu od nich naučit.

Vrchní svolává vizitu. Přednosta po konzultaci schválil můj další postup v léčení mého pacienta. Bude to ale běh na dlouhou trať. Po vizitě jsem měla chvilku čas a tak jsem byla zvědaná, zda se na mého pacienta byl podívat někdo z rodiny. Rychlá ho přivezla v bezvědomí z jeho firmy, kde se mu udělalo zle. Manželka mu přinesla tašku s věcmi, požadovala vydat jeho osobní věci a doklady, což jí sestra odmítla. Vypadalo to, jako kdyby už s ním na tomto pozemském světě nepočítala. Jediné co ji zajímalo, kdy se vzbudí, protože ona s ním něco potřebuje nutně probrat. Z toho byl zdravotní personál v šoku. Všichni se shodli, že měla dost zvláštní, necitlivý přístup ke svému muži při jeho komplikovaném a ne zrovna dobrém zdravotním stavu, ale i to se zde

stává. Uvidíme, až mu bude líp. Chodila jsem ho sledovat nejen po medicínské stránce, líbil se mi, byl však ženatý podle dokladů a tak nic pro mě. Škoda. Věděla jsem podle dokladů, že je inženýr a že se jmenuje Pavel Navrátil, ale to bylo tak vše. A taky vztah doktora a pacienta by měl mít určitá pravidla, i když....

Přiblížil se den atestace. Protože jsem se celá studia pečlivě připravovala, dopadla atestace velmi dobře. Byla jsem ráda, že to mám za sebou a tak jsem odjela na čtyři dny k rodičům. Měly jsme si s maminkou co povídat i tat'ka se přidal. Bratr žije v Brně s rodinou a ti přijeli jen na jedno odpoledne. Byla to taková rodinná sešlost na pár hodin, ale bylo to moc fajn. Nechtělo se mi vracet se zpět do Prahy, práce však volala a já jsem byla zvědaná, jaký bude stav mého pacienta. Tam někde v hloubi duše jsem se na něj těšila.

V pátek jsem nastoupila na ranní a byla velká vizita před víkendem. Pan Navrátil byl stále na JIPu, už ve čtvrtek ho ale na chvíli vzbudili, jak nařídil přednosta. Nyní v pátek tomu bude taky tak. To si už zařídím sama. Dopoledne jsem ho probudila, ale jen na chvíli. Když otevřel oči rozhlédl se po místnosti a zahleděl se na mě, zmocnil se mně zvláštní pocit, který mi projel celým tělem. Ty jeho oči, byly na mě upřené a rty zašeptaly: napít, napít. Podala jsem mu brčkem trochu vody. Potom položil svoji ruku na moji a velmi tiše a pomalu šeptal: Budu žít, budu chodit, bude to jako dřív? Na vše jsem mu nedokázala odpovědět, musí se udělat ještě mnoho vyšetření, ale řekla jsem, že je ještě brzo na nějaké závěry, že se musí řada věcí vyšetřit a taky bude záležet na něm. Budete pořád se mnou pani doktorko, abych nebyl na to všechno sám? Budu tu pro vás, jako pro jiné pacienty a pomohu, jak to jen dovedu. Máte ale přeci rodinu, ta vás určitě podrží víc jak já. Pootočil hlavu směrem víc ke mně, hleděl na mě těma svýma hnědýma očima a nestačil úplně potlačit slzy. Koulely se po tváři jako perly po bílém koberci. Nesmíte plakat říkám, musíte být v klidu. Slzy jsem gázou setřela, pohladila ho po tváři, jeho rty vyloudily nepatrný úsměv. Zašeptal: Nezlobte se, slzy jsem nemohl zadržet... Teď zase budete spát, pane inženýre, určitě se vám bude něco hezkého zdát o rodině a dětech. To určitě ne, odvětil, ale už nestačil nic dalšího říci, neboť opět usnul spánkem, který musí tělu ulehčit při uzdravování. Byla jsem z této situace dost rozhozená. Kdo ví, jak funguje jeho manželství, nebo co se děje. Nic méně, byla jsem rozhodnutá mu pomoc i nad rámec svých povinností. To jsem však ještě ani ve snu netušila, že se mi s ním obrátí život zcela naruby.

Zdravotní stav pana Navrátila se pomalu začal lepší. Každým dnem se problouzel na delší dobu. Pokaždé, když se probudil a když usínal, byla jsem u něj a jeho pohled vždy spočinul na mně. Jen co se trochu rozkoukal, snažil se na mě usmát. I já jsem jeho úsměv opětovala. Kdyby tak byl volný, pomyslela

jsem si. Stál by za hřích. Ale nebyl. Pořád se mi zdálo, když jsme na sebe hleděli, že je mezi námi nějaké napětí, chvění, cosi, jako začátek něčeho hezkého. Ale pořád jsem měla na paměti, že není volný...Pana Navrátila převezli na normální pokoj číslo sedm. Na dvojlůžkovém pokoji byl prozatím sám. Jakmile jsem vstoupila do pokoje, jeho oči se rozzářily, což bylo evidentní už od dveří. Alespoň dvakrát denně jsem se u jeho lůžka zastavila. Od sester jsem se dozvěděla, že od první návštěvy manželky tu nebyla a ani nikoho z rodiny nezajímá jeho zdravotní stav. Bylo to dosti divné, ale to je soukromý život pacienta a ten v nemocnici neléčíme. Když jsem o víkendu měla službu a byl klid, nedalo mi to a šla jsem se na něj podívat. Spal, tak jsem pomalíčku vycouvala z pokoje a přišla až za delší dobu. To už byl vzhůru. Byl evidentně rád, že jsem přišla. Řekla jsem, že jsem ho nechtěla budít a tak jsem tu až nyní. Ač to nerada dělám, vzala jsem si židli, přistavila ji k posteli a probrala jsem s ním léčebné postupy, které jsem naplánovala na příští týden. Viděla jsem, jak ho to rozrušilo. Nebojte se, budu tu a vyšetření zvládneme. Pani doktorko, já se hrozně bojím co bude dál a vzal moji ruku do své a lehce ji políbil. Ale pane inženýre, to ne, to se nesluší. Pani doktorko to jen z vděčnosti k vám, jste hvězdička v té mé temnotě, kam jsem spadl. Viděla jsem, jak mu zesmutněly oči, rozklepala se mu brada a stačilo málo a zase by byly oči plné slz. Něco vás trápí nebo bolí, co bychom tu uměli vyléčit?ptám se. Bolí mě celý člověk a hlavně duše, ale to je na dlouhé vyprávění. Nevím, zda svými problémy vás mohou obtěžovat. Pokud by vám to mělo duševně pomoci, ráda vás vyslechnu. Myslím, že sdělená bolest se vám lépe ponese. Domluvili jsme se, že při dnešní noční službě, pokud bude klid mi bude svůj příběh vyprávět. Sama jsem byla zvědavá, co se za osud člověka, jehož oči jsou takové čokoládové, nevinné a který mě upoutal, dozvím.

Odpoledne uteklo jako voda, vše bylo zkontrolováno, vizity provedeny a najednou bylo již devět hodin. Pomalu jsem otevřela dveře sedmičky, v pokoji byl klid a přítmí, jen pouliční lampa lehce osvětlovala část pokoje, myslela jsem, že pan Navrátil spí a tak jsem pomalu začala couvat z pokoje ven. Pani doktorko já na vás pořád trpělivě čekám, nespím. Vešla jsem dovnitř, sedla na připravenou židli a jala se poslouchat životní příběh pacienta Navrátila ze sedmičky.

Vyprávěl mi jak vystudoval, ve čtvrtém ročníku se zamiloval do spolužačky, odpromovali a začali spolu žít.Za tři roky se vzali, jeho snoubenka byla totiž těhotná. Bohužel ,velmi brzy po svatbě zjistil, že je těhotná s někým jiným. Sama ani nevěděla s kým. Nevěděl co má dělat, ale rozhodl se. Dítě vychová jako své.Už na světě nikoho neměl, rodiče byli již po smrti,byl jedináček a příbuzní žádní.Narodil se jim chlapeček Karel. Měl velkou radost a byl i velmi šťastný, i když dítě jeho nebylo. Dítě za nic nemůže a když se to nikdy nedozví, bude mít krásný život s oběma rodiči. Jeho city k manželce ale pomalu

ochladly, založil firmu, která měla asi 50 zaměstnanců a úspěšně prosperovala.. Manželka si zvykla na přísun peněz a začala si žít vlastním životem. Bohužel takovým, ve kterém nezbylo moc místa pro jejich Káju. A pro Pavla už vůbec ne. Zcela se odcizili. Žili vedle sebe jako dva cizí lidé. Tak se pan Navrátil staral snad víc než matka o jejich syna. Vybudoval si s ním velmi dobrý vztah. Postavil dům, jezdili na dovolenou k moři, často však sami bez manželky. Manželka, co byli pryč, proháněla chlapi jak se to dalo. Jednoho dne mu sdělila, že se s ním rozvede, že je nemožné, že je bačkora, nedá se s ním žít na úrovni. Přeci jen, jsou podnikatelé a podle toho by měli vést život. Pavel ale toužil po úplně jiném způsobu života. Chtěla do péče Káju a on bude platit tučné výživné a musí se vystěhovat z domu, protože ona tam bude jen se synem. Ani tehdy jí neřekl, že platit výživné nebude, neboť dítě není jeho. Měl Káju moc rád. Jednoho dne kromě obálky k rozvodovému soudu měl sbalené osobní věci, vyměněny zámky u domu, věci nechané před domem a tak byl vystěhován prakticky na ulici. Přijel jsem před dům a uviděl ty kufry, do domu se nedalo dostat a tak musel zvonit. Manželka mu stroze sdělila, že si dům ponechá, on si nechá firmu a jsou vypořádáni. Kája zůstane u ní. Sebral své věci a odjel zpět do firmy. Štěstí bylo, že ve firmě byla malá garsonka pro obchodní návštěvy, kterou tak mohl zabydlet. I když bydlení žádný hit, nic moc pohodlí, ale co se dá dělat. Jako nouzovka dobrá střecha nad hlavou.. Druhý den počkal na Káju před školou. Kája moc plakal, že s ní nechce být, že je na něj zlá. Pavel mu vysvětlil, že do rozvodu a rozdělení majetku musí být u mámy a potom se uvidí. Ale že bude chtít, aby byl u něj. V ten den se vrátil od školy do firmy, byl neskutečně rozrušen událostmi a udělalo se mu zle, přestával vidět, točila se mu hlava. Upadl do bezvědomí a tak ho transportovali k nám. Potud je to zatím celý příběh jeho života.

Teď nevím, co je s Kájou, zda ví, že jsem v nemocnici a já stále přemýšlím, co bude dál. Mám ho moc rád, chtěl bych, aby byl se mnou, ale nevím, jak to dopadne. Dokážu se o něj postarat. Dělal jsem to již dříve. Kájovi bylo šest let. Bylo dobře, že v pokoji jsme nerozsvítili, protože i já jsem měla slzy v očích. Vůbec jsem si takovou situaci nedovedla představit, bylo mi ho nesmírně líto a ani se nedivím, že jeho vypjaté životní drama přivodilo stresovou situaci a jeho zdravotní stav se prudce zhoršil a způsobil kolaps. Srdce ani hlava to nemohly zvládnout. Už jenom se vypořádat, že syn vlastně není jeho, to chce dost velkou odvalu a sebezapření. Zjistila jsem, že mu po tvářích tečou potoky slz i já jsem si oči musela utřít. Pane Navrátil, je mi vás moc líto a rozmyslím se, jak by se vám dalo pomoci. Poprosil mě, abych kontaktovala syna a dala mu lísteček s několika větama. To jsem mu slíbila a taky splnila. Kája byl moc rád, že má o tátovi zprávu. Měla jsem ho moc pozdravovat, že na něj myslí a moc ho líbá. Věří, že se táta brzy uzdraví a vše dobře dopadne. Stejně, děti to mají tak nějak lehčí, nepřipouští si, že by se mohlo stát něco horšího, nebo dopadnout něco

jinak, než jak to oni vidí. Na kousku papíru bylo psáno: Kájo, mám tě moc rád, nyní jsem v nemocnici, kde budu delší dobu. Až se vrátím, zkusím vše vyřešit. Milující táta. Když jsem to přečetla, opět se mi roztrásla brada a oči zalily slzami. Nyní pane Navrátil je už moc pozdě a vy musíte spát. Celou tu dobu, co mi vyprávěl svůj příběh ze mě nespustil oči. Děkuji vám pani doktorko za to, že jste mně vyslechla, můžete si myslet co chcete, ale vše, co jsem vám řekl, je jen a jen pravda. Ale teď opravdu již musíte spát, zůstanu tu ještě chvíli. Nepochybovala jsem o ničem co mi vyprávěl a věděla jsem, že když bych ho nyní políbila, ulevilo by se jemu i mně, bylo mezi námi takové zvláštní napětí, láska byla cítit všude kolem, ale zatím to nebylo vhodné. Ještě chvíli jsem u něj seděla beze slov a poslouchala jak oddychuje a usíná. Vyšla jsem z pokoje a postávala u okna a uvědomila jsem si, že jsem se do něj pomalu začala zamilovávat. Bože, jak tenhle příběh jednou skončí? Je jedno jak, ale musím mu pomoci a to bylo hlavní.

Noc proběhla bez větších problémů a najednou tu zase bylo ráno a zase ten denní kolotoč. Protože byl v noci klid, tak jsem se i vyspala. Při ranní vizitě byl můj pacient z pokoje číslo sedm tak nějak v pohodě, asi určitě se mu ulevilo. Odpoledne jsem se zase vypravila k němu na kontrolu. Na té posteli skoro už seděl a bylo zjevné, že se mně nemůže dočkat. Oči mu zářily i se oholil. Pani doktorko, jsem moc rád, že jste se na mně přišla podívat. Chtěl bych vám něco říci, ale nevím, jak do toho, abych vás neurazil. Jste jedinný člověk, kterému jsem svůj životní příběh vyprávěl, nemám už rodiče ani sourozence a tak jsem na tomto světě s Kájou sám. Hleděl na mně upřeně, oči mu jiskřily, já hleděla láskyplně na něj a oba jsme čekali, až ta jiskra přeskočí. Vzal mně za ruku a já nijak neprotestovala. Chvilku trvalo, než se naše přibližující rty dotkly a lehce políbily. Nezlobíte se? Jak bych mohla, vždyť naše city jsou oboustranné. Líbali jsme se ještě dlouho a vroucně. Hladil mně po tváři, moji ruku držel ve své a druhou rukou ji neustále hladil i já jsem mnohokrát pohladila jeho tvář. Zamiloval jsem do vás, nevím, zda to bude oboustranné, ale je to velmi silné a nemůžu to ustát. I já to tak mám Pavle. Domluvili jsme se, že pokud bude v nemocnici, bude mi pořád říkat pani doktorko, jen pokud budeme sami, budeme si tykat. Nikdo nesmí poznat, že mezi námi něco hezkého začíná... Tedy Jana a Pavel, jak tenhle příběh skončí jsem si nedovedla představit. Můj pracovní víkend skončil, řadou polibků jsem se s Pavlem rozloučila a těšila se domů.

Odešla jsem odpočívat. Odpočívala jsem sice fyzicky, ale hlavou se mi honilo tolik věcí, jak bych tomu Pavlovi chtěla pomoci. Toužila jsem ho držet za ruku, hladit a líbat. Věděla jsem, že od něj bude těch polibků a něžností daleko víc, bylo na něm vidět, jak je do mě hodně moc zamilován, jak je mu v mé přítomnosti dobře. Bylo i mně...

Čas ubíhal, Pavel se zlepšil, jen jedna noha nějak pořád nechtěla a nechtěla

poslouchat a levá ruka se musela soustavně rozcvičovat. Přednosta nazdal, že by se mohl propustit do domácího ošetřování a docházet na kontroly a rehabilitace. Já jsem na to měla dohlédnout. Byla jsem ráda, že zůstane v mé péči. V jeho poslední den v nemocnici jsem mu pomohla sbalit věci, vybavila ho potřebnými dokumenty. Nadešel čas loučení. Vyměnili jsme si čísla mobilů. Přišla jsem s dokumenty do pokoje. Pavel seděl oblečen na posteli a hleděl směrem ke dveřím. Pořád čekám až se dveře otevřou a vejdeš. Nemohu se tě dočkat pravil. Jen se trochu bojím, zda tě dnes neuvidím naposled. Že vše skončí. Vůbec se mi odsud nechce. Každý den tě tu vidím a tak jsi vlastně pořád se mnou. Celou noc jsem o nás přemýšlel. Jak to bude dál? Co bude s námi a s naší začínající láskou? Mohu ti zavolat? Ano, jistě, budu čekat. Moc se mi bude stýskat po vyprávění s tebou, o polibcích a něžnostech. Moc mně to nabíjelo a nyní mi to bude scházet. Pavle i mně, ale dneškem to přeci nekončí. Rozloučili jsme se, Pavel mně vroucně políbil a v tom polibku bylo tolik smutku, zároveň i lásky a očekávání věcí příštích. Šla jsem ho vyprovodit k výtahu, na cestu jsem mu přidala hůlku, aby noze mohl ulevit. Když se dveře výtahu začaly zavírat, viděla jsem jak se mu valí slzy po tvářích, i já jsem v tu chvíli nemohla ani promluvit. Nějak mi bylo najednou moc smutno a teskno po pacientovi ze sedmičky. Zamílovala jsem se do něj, ale co bude dál.....

Uplynul týden, Pavel se neozýval. Bylo mi to trochu líto, ale co se dalo dělat. Pár nocí jsem si i poplakala do polštáře, ale co naplat. Nikdo nevolal. Myslela jsem, že je třeba všechno jinak. Po týdnu přišel do ordinace na kontrolu. Pani doktorko, je mi docela dobře a chtěl bych jít do práce. No to pane Navrátil v tomto stavu ještě nepůjde, musíte absolvovat ještě nějaká vyšetření, která jsem vám předepsala. Netvářil se, ale se mnou se nesmlouvá. Vy to zvládnete a až budou výsledky, můžeme uvažovat dál. Na žádankách máte termíny vyšetření, které jsem vám vyjednala. S poděkováním odešel. Večer mi zazvonil mobil. Pavel. Jani v té ordinaci jsem mohl na tobě oči nechat, jak ti to slušelo. Chtěl jsem tě obejmout a líbat, hladit tě a už tě nikdy nepustit. No bylo to na tobě dost vidět, i nezasvěcený by poznal, že mezi námi to jiskří jako v rozvodně, odpověděla jsem. A jak se vůbec máš? ptám se. Ani jsi nezavolal? Promiň mi to, ale musel jsem zatím ještě s manželkou dojednat, abych si mohl odnést další své osobní věci z domu. Bylo to zase drama, ale s jedním kamarádem, který mi pomohl jsem to zvládl. Viděl jsem i Káju a to mně uklidnilo. Rychle jsme se domluvili, kde se sejdeme a popovídáme. Nezlob se, že jsem se hned neozval, ale tyto věci jsem musel vyřešit. Zítra mám poslední rozvodový soud. Sice Kája zůstane u ní, ale budu mít s ním častý styk. Tak uvidíme, jak to bude fungovat. Tobě bych chtěl taky osobně poděkovat. Přijala by jsi pozvání ke mně do firmy, kde mám prozatímní bydlení? Přijala a kdy? Zítra bych pro tebe přijel asi okolo 18 hodiny. Dobrá, jsme domluveni. S tímto jsme se rozloučili. Nemohla jsem se

dočkat. Stýskalo se mi po jeho polibcích a něžnostech. Pavel byl v mém dobývání velmi jemný, něžný, lásku ke mně vyjadřoval velmi často krásnými slovy, která každá ženská ráda poslouchá. Druhý den služba v nemocnici rychle utekla. Přišla jsem domů a začala jsem se připravovat na své rande. Pavel přijel přesně. Odvezl mě do firmy, kde měl své provizorní bydlení. Bylo velmi malé, ale útulné. Vítám tě u sebe doma. Na to slovo doma dal takový důraz, že se mi až rozklepala brada a chtělo se mi brečet. Z takového velkého, nového domu, který mi ukazoval na fotce v mobilu do takového malého bytečku. Ale alespoň něco, byl to přeci jeho domov a zde měl svůj kýžený klid. Chtěl jsem ti poděkovat za veškerou péči, kterou jsi mi věnovala a hlavně za to, že jsi tu byla pro mě. Dal mi velkou kytici růží a luxusní bonboniéru. Musím ti předem říci, že dnešní rande je legální, jsem rozveden a volný jako pták, hořce se při těch slovech usmál. Kája je svěřen do její péče, stanoveno výživné a styk. Ulevilo se mi a jistě i Pavlovi. Jednu nešťastnou etapu života mám za sebou. Tak jsem si to nikdy nepředstavoval, ale teď co bude dál? Kam se bude můj život ubírat? Kromě Káji a tebe nikoho na světě nemám. Jak mi později přiznal, tak tyto otázky si často kladl. Nemohl si však odpovědět, neboť nikdo nezná svůj osud. Uvařil jsem večeři, doufám, že ti bude chutnat, řekl s úsměvem na rtech. Chutnala. Navečeřeli jsme se, připili si na naši lásku. Pavel mě začal vášnivě líbat a hladit. Po tvých něžnostech se mi stýskalo Pavle, říkám. I Pavel přiznal, že on to tak má. Chyběla jsi mi. Miluji tě a je to tak silné, že nevím, co bude dál. Chtěl jsem tě poprosit, pokud by jsi moji lásku brala jen jako flirt, tak mi to raději řekni, v tomto stavu nevím, jak bych unesl další zklamání. Pavle i já jsem se zamilovala, je mi s tebou dobře, ráda si s tebou povídám, budu se ti snažit všemožně pomoci a zkusíme spolu žít. Ne flirtuji s tebou, nemám to ve zvyku a tobě v této situaci bych to nikdy neudělala. Znovu jsme se začali líbat, a naši začínající lásku jsme nechali poprvé vyznít v malé, útulné ložnici, no spíš koutu pro spaní. Bylo nám oběma krásně. Po tolika něžnostech, láskyplných slovech se mi vůbec nechtělo domů. Když jsme oba dva leželi vedle sebe povídá Pavel: Jak ti je? Moc krásně Pavle, myslím, že jsem potkala lásku svého života. Začal náš milenecký vztah. Ještě dlouho mě těšil svými něžnostmi a až hodně po půlnoci mě odvezl domů. Pavle, kouknu jak mám rozplánované služby a přijdeš zase ty ke mně.

Abych naplánovala Pavlovu návštěvu, musela jsem vše skloubit s rozpisem služeb a mými dalšími povinnostmi a to nebylo jen tak jednoduché. Zase ubíhaly dny a noci a mně se po Pavlovi stýskalo čím dál víc. Musely nám stačit pouze telefonáty, které byly plné milostných vyznání, ale pořád mi moc chyběly doteky, polibky a všechny ty člověčí věci, kterými nás oboustranná láska povznáší do výšin. Stanovila jsem termín návštěvy a Pavlovi zavolala. Byl velmi rád. Přijel zase přesně. Přivezl mi kytici a bylo na něm vidět, jak moc se na mě těší. Pojď dál do mého království, říkám s úsměvem na rtech. Ve dveřích mě

vášnivě políbil. Máš daleko větší byt Jani než já. No to asi určitě. Je mi Pavle moc líto, že jsi se musel přesídlit do toho provizoria, a proto bych ti ráda nabídla, abys bydlel u mě. Pokud ovšem budeš chtít. Jsme spolu a když to tak zůstane, můžeš bydlet u mě, je tu pro nás oba dost místa a hlavně pro tebe pohodlí. Stál proti mně a asi v tu chvíli nevěřil. Ano Pavle, myslím to vážně. Líbal mě a líbal a po tvářích mu stékaly slzy, slzy štěstí. Děkuji ti za tvoji nabídku a pohostinnost, nevím zda to vůbec mohu přijmout. Proč ne? Chceme spolu žít, tak nejlépe, když spolu i budeme bydlet. Navečeřeli jsme se, nejsem Bůh ví jaká kuchařka, ale myslím, že se mi recept od maminky povedl. I Pavlovi chutnalo. Po večeři jsme pili víno, pustili si vážnou hudbu. Pavel mě něžně objímal a líbal, povídali jsme si o všem možném. Na Pavlovi bylo znát, že dnešní den a dnešní večer byly plné zvrátů, ale karta se obrací na tu lepší stranu. Byla to krásná, romantická pohoda plná něžností, lásky, smíchu zkrátka tak, jak je to o lásce psáno. Nechtěla jsem, aby odešel, ale aby zůstal a nejen pro tento večer. A tak se i stalo. Příští den jsem měla volno, Pavel si ve firmě také udělal volno a přestěhovali jsme věci do mého bytu. Začala nová etapa mého i jeho života. Najednou jsem měla milence, do kterého sem byla moc zamilovaná a chtěla bych s ním žít napořád. Jak se osud zachová?

Dny plynuly a my jsme si žili svým životem. Já sloužila na klinice, on vedl dobře svoji firmu. Jezdili jsme na výlety, chodili na procházky, do kina i divadla, Pavlova levá ruka byla už zcela v pořádku, jen ta noha ne a ne se zlepšovat. To Pavla moc trápilo. Jani, zamilovala jsi se do mrzáka, třeba už nikdy nebudu pořádně chodit, nebude ti to vadit? Jsi mladá, hezká, chytrá ženská, můžeš mít chlapů kolik chceš a lepších než já a hlavně zdravých. Pavle, nehledala jsem manekýna, ale normálního chlapa, který mně bude mít rád, bude mně milovat a se kterým mi bude dobře a to jsem našla v tobě. Nikdo nejsme dokonalý a ty už nad tím nepřemýšlej. Vždy ho má slova nějak uklidnila. Přeci jen, byla jsem o 13 let mladší a musím říci, že i dost hezká. O nápadníky jsem neměla nouzi. Pavel mi doma dost pomáhal, byl šikovný, nápaditý a byl vždy rád, když jsem pochválila jeho práci. Nikdy jsem nešetřila slovy chvály, protože mi v mém bytě hodně věcí vylepšil. Po večerech jsme si pouštěli vážnou hudbu, kterou jsme oba rádi poslouchali, při tom jsme si užívali něžností a nakonec vždy naše vzájemná touha po lásce nás obou vyzněla v ložnici.

Byl to krásný čas. Jednoho dne jsem přišla domů. Bytem voněla nějaká dobrota, kterou Pavel připravoval. Šla jsem do sprchy a když jsem se vrátila, prostřel i stůl. Na stole byla krásná, malá kytička a lahev vína. Pavle, my budeme něco slavit? No to ještě nevím, ale v duchu v to doufám. Sundal si zástěru, stál přede mnou, byl o hlavu vyšší, jeho čokoládové oči byly na mně

upřené a pravil: Jani miluji tě, jako žádný člověk na světě jsi mi pomohla se dostat z temnoty, která mi přivodila i mou nemoc. Jsem ti moc vděčný a budu až do konce mých dní za to, že jsi tu byla pro mě. Moc tě miluji a bude to tak napořád. Chtěl bych, abys byla jen mojí, abys svůj život spojila s mým a stala jsi se mojí ženou. Taky bych s tebou chtěl mít dítě, které by bylo skutečně jen moje a tvoje. Proto tě chci požádat o ruku. Vezmeš si mě? Stála jsem před ním, celé tělo se mi chvělo touhou po něm, byla jsem do Pavla moc zamilovaná. I já tě ze srdce miluji, vezmu si tě a chci s tebou miminko. Měli bychom být rodina, do které bude patřit i Kája. Oběma nám tekly slzy doslova proudem. Utřela jsem si oči a povídám: vždyť je to tak krásné a my brečíme jako o pohřbu. Pavel mi nasadil prstýnek a vášnivě jsme se líbali až tak, že náš slib, jsme zpečetili krásným milováním. Mezitím už ale večere vystydla, takže Pavel musel znovu k plotně a večeri dohřát. Moc se mu povedla. Dlouho do noci jsme spolu povídali o životě, jak bychom ho chtěli prožít. Nikdy tak na naše zasnuby nezapomeneme i přesto, že byly docela krátce po našem seznámení.

Pavlova firma rozjela připravovaný projekt a tak měl práce dost a dost, chodil pozdě domů, byl značně vyčerpaný a mě se po něm moc stýskalo, nezbylo moc času na naše vysedávání u hudby, i ubylo těch krásných chvil v naší ložnici. Doma jsme se skoro jen míjeli. Já měla nějakou denní, ale často noční službu, takže jsem odcházela a Pavel nebyl ještě doma a když jsem přišla ráno, už zase doma nebyl. Omlouval se mi za to, abych to chvíli ještě vydržela, že mi to všechno vynahradí. Sice jsem situaci chápala, ale bylo mi moc smutno a teskno. Přemýšlela jsem, zda za tím nemůže být něco docela jiného. Pozvala jsem na celé odpoledne na návštěvu svoji kamarádku doktorku z gyndy, která měla už malého chlapečka, abych se trochu rozptýlila a popovídaly jsme si. Probraly jsme naše životy a naše bolístky a milostné věci, byly jsme si dosti blízké celá studia. Z malého Míši jsem byla celá pryč, chovala ho, bylo mu teprve 6 měsíců, hladila, líbala a dováděla s ním. Katka mi říká: Jani, tvoje biologické hodiny bijí jak splašené. Když tak na tebe koukám, ty máš nejvyšší čas na dítě. Řekla jsem jí, že jsme se s Pavlem zasnoubili a že chceme miminko. Tak něco dělejte! Samo se nic nestane, zasmály jsme se tomu obě od srdce. No teď je zrovna období, kdy Pavel má hodně práce a tak není ani ta správná pohoda na milování. Když odešla, přemýšlela jsem, protože po dítěti jsem moc toužila, ale i po Pavlovi, po milování s ním, které bylo vždy něžné a krásné. Pavel přišel nezvykle brzy, bylo tak okolo čtvrté hodiny. Já seděla v křesle a zadumaně jsem koukala z okna a přemýšlela, jak bych mu vtipně vylíčila odpolední návštěvu. Lehce mě políbil a šel do sprchy. Pavle, dáš si kafe, uvařila bych, jo, to by se hodilo. Uvařila jsem kávu, sobě jsem ji dala ke křeslu a Pavlovi na jeho oblíbené místo na sedačce. Když vyšel z koupelny pravil: Stalo se něco Jani? Jsi dnes nějaká zamklá a smutná. Musím se ti Pavle přiznat. Byla jsem ti dnes

nevěrná. Tato věta byla jako blesk z čistého nebe. Pavel zůstal stát, otočil se na mě a asi nevěřil. Kdo to byl? On byl tady, nebo kde jsi s ním byla? Kde jste se milovali? V naší ložnici? Byla to palba otázek. Byl tu krásný kluk, Michal, měl nádherné modré oči, byl roztomilý, pořád se smál, krásně se se mnou mazlil, říkala jsem tichým hlasem. Spala jsi s ním? Neodpověděla jsem. Tak spala? Zopakoval Pavel otázku. Zvýšil hlas, ve kterém jsem poznala dost zloby. Popošla jsem k němu, chtěla ho pohladit po tváři a vše mu vysvětlit, ucuknul, v očích měl stesk, beznaděj, ale zároveň i zlost. Já věděl, že to tak dopadne. Proč jsi to udělala? Víš, že tě moc miluji, mám jen tebe, jsi moje nejdražší a ty mně takhle podrazíš. To jsem si nezasloužil a zrovna teď, když ti chci říci, že ve firmě je už hotovo a budeme mít hodně času na sebe a taky i daleko více peněz. Pavle, ten kluk bylo půlroční miminko mé kamarádky, já si nemohla pomoci, přemohly mě mateřské pudy, chovala jsem ho, hladila, líbala snad tak, jako kdyby bylo moje. Mazlila jsem se s ním víc jak s tebou a v tom jsem ti byla nevěrná a pousmála jsme se. Ani jsem si neuvědomila, jak na něj tento slovní vtípek bude působit a hlavně, jak Pavel bude reagovat. Moc bych si přála s tebou miminko, ale teď se moc nemilujeme jako před tím, mně to moc chybí i když vše dokážu pochopit. Ale taky nevím, zda za tím není něco jiného a tím myslím nějakou ženskou. Protože se moc nemilujeme, tak vidina dítěte se bude i oddalovat. Z očí mi stékaly slzy. Popošel ke mně a řekl: Nemohl jsem uvěřit, že bys mě podvedla, ale na světě je možné všechno. Avšak s takovým klučinou je ti odpuštěno, a hned večer si takového klučinu či holčičku zkusíme udělat i my, co ty na to? Usmál se na mě, objal mě a vroucně políbil. Nic za tím není, jen a jen práce. Jak si na to přišla, že bych měl nějakou ženskou? To bych ti nikdy neudělal. Víš, ulevilo se mi, ale byly to krušné okamžiky, vůbec si nedovedu představit, co bych dělal, kdyby to byla pravda, řekl už s klidným hlasem. Nikdy mi už tyto vtípky nedělej prosím, snad mi i stoupl tlak, hrozně jsem se bál, že je konec, že přijdu o svou lásku.

Jsem s tebou rád, umíš vytvořit krásnou atmosféru domova, kde voní nejen dobré jídlo, ale hlavně pohoda, láska a milování. Když tu je Kája, tak je na něm vidět, jak je spokojený, jak tě má rád, i když nejsi jeho matka a říká ti jen Jani. Dopili jsme kávu a Pavel se intenzivně začal věnovat zákoutím mého těla. Vůbec jsem se nebránila, bylo mi to velmi příjemné až tak, že jsme se oba neubránili krásnému milování, na kterém bylo dost znát, že Pavel má starosti a stres z práce za sebou a že zase bude vše ve starých kolejích. Tak i vidina našeho miminka se nám snad nějak rychleji přiblíží, uvidíme. Každý den se mi zdál nějak zajímavější, lepší, těšila jsem se domů na Pavla, když jsem byla na noční často jsme i volali, pokud jsem musela být v práci celý víkend, vozil mi jídlo a byli jsme rádi za každou chvíli, kdy jsme mohli být spolu. Jen jsem pořád nebyla těhotná i když jsem dle kontrol byla v pořádku. Bylo mi z toho smutno. Čas ubíhal. Až jednoho rána jsem se probudila a bylo mi hrozně zle, ale

nepanikařila jsem. Nějaký týden jsem počkala, nejen ranní nevolnost, která byla opravdu každý den, ale i jiné symptomy ukazovaly, že se určitě jedná o těhotenství. Tak jsem se vydala na kontrolu a kolega z gyndy mi sdělil, že jsem dva měsíce těhotná. Byla jsem nejšťastnější ženská na světě. Odešla jsem domů, kde budu čekat, až se vrátí Pavel. Ještě po cestě jsem mu volala, zda by nemohl přijít dřív. Nebyl problém. Když se otevřely dveře bytu a v nich stál Pavel, nevydržela jsem to a hlasitě zvolala: Pavle, budeme mít miminko. Upustil tašku, hůlku a rozběhl, no skutečně jen zrychlil krok, noha pořád ještě nefungovala jak by měla, ze všech sil mně vzal do náručí, odnesl na sedačku a vášnivě mně dokazoval, jakou lásku ke mně chová. Já s Pavlem budeme mít miminko, Pavel bude mít vlastní dítě, prolétlo mi hlavou. Jsem nejšťastnější chlap na světě, moc ti děkuji řekl třesoucím se hlasem. I já jsem byla šťastná, že budu maminkou a to zrovna na Mikuláše, tedy předčasný vánoční dárek.

Pavel mně hýčkal, rozmazloval, bál se, aby se mi nic nestalo, chtěl vše dělat za mně. Nemohla jsem mu vysvětlit, že nejsem nemocná, jen těhotná. Ale nedal si říci. Přeci jen v jeho věku měl asi právo se bát, aby se dočkal vytouženého a hlavně vlastního dítěte. Chápala jsem situaci, milovala jsem ho za to, že mi hladíval břicho a užívali jsme si mé těhotenství. Život ale není jen krásný. Já jsem už nechodila do práce, byla jsem doma a pošta přinesla Pavlovi předvolání na sociálku. Byla to další jobovka. Na stanovený termín odešel Pavel na úřad, kde mu sdělili, že přišel anonym, že exmanželka často nechává syna doma samotného i celou noc a pokud se to prokáže a on dítě nebude chtít do péče, bude umístěn do dětského domova. Pavel přišel domů a hned ve dveřích jsem poznala, že je zle. Co se stalo Pavle, co ti chtěli? Vyprávěl mi, co se na úřadě probíralo. Uvařila jsem kávu a nechala ho přemýšlet, viděla jsem, že mu nějak není do řeči. Jani musím se tě na něco moc důležitého zeptat, pravil. Aby Kája nemusel do děčáku, tak bych si ho chtěl vzít k sobě, ale už mám novou rodinu, ty čekáš naše miminko, neměli jsme ještě ani svatbu. Pavle, jak se můžeš ptát na takovou věc, Kája je u nás zvyklý a pokud on bude chtít u nás být, nemám s tím problém, budu najednou mít děti dvě. No není to krásné? Pavel se rozbrečel a nebyl k utišení. Jsem šťastný, že mám tebe a ty jsi úžasný člověk, proto tě tak moc miluji a udělám pro tebe všechno na světě, abys byla šťastná, říkal za vzlykotu. Pavle mám tebe, v břichu tvoje miminko a ještě budu mít jedno větší dítě. Co víc si přát, jen abychom byli zdraví a žili spokojeným životem. Už neplač, musíme probrat důležitější věci. Chci mít svatbu a to co nejdřív, řekl. Ale Pavle, svatba je jen papír, na tu není spěch, víš dobře, že si tě vezmu, ale až se miminko narodí. Problém bude s bydlením, tady to moc pro čtyři lidi není. To už vím jak udělám, od založení firmy jsem si ukládal peníze, aby manželka nevěděla. Jsou tam tři miliony. Koupím nový dům jen na vybavení si budeme muset půjčit. Ale ne, říkám, tento byt buď prodáme, nebo si půjčíme peníze a tento byt budeme pronajímat a tak budou peníze na splátky. V domě musí být

dva dětské pokoje, ložnice a obývací pokoj s jídelnou a kuchyní. Vyndal katalog z tašky a povídá: Podívej, který by se ti líbil. Jeden nový mám vyhlídnutý na internetu, je zcela nový, prodává ho firma, která ho stavěla a je v hezkém místě. Jela by si se na něj podívat? Ano, pojedeme. A tak jsme se hned vypravili. Večer ho Pavel zarezervoval a do týdne jsme měli nový dům. Poštou přišlo i předvolání k soudu, kde se mělo rozhodnout, komu bude Kája svěřen. Ex neměla o Kájův zájem a tak hravě svolila jeho svěření do otcovy péče. Pavel přišel brzy domů a celý zářil. Kája bude u nás. Měla jsem radost i za něj. Hodně jsem si ho cenila za to, že i když věděl, že Kája není jeho, ho má za vlastního a nic jiného si nepřipouští. Choval se vždy moc hezky k němu. Pavel odjel ke škole, aby na Kájův počkal a tuto novinu mu řekl. Kájův přivezl k nám a jeli jsme do restaurace na společný oběd. Kája se nemohl od táty odtrhnout, jako kdyby měl strach, že se to může ještě nějak změnit. Byla radost se na ně dívat jak oba byli šťastni. I já jsem to tak měla. Soud rozhodl, že do dvou měsíců se musí rozsudek naplnit.

My jsme se přestěhovali, dodělával se ještě nějaký nábytek, Kája vyslovil své přání, jak pokojíček zařídit. Respektovali jsme ho a Pavel dělal co mohl. Dá se říci, že pokojíček dotáhl k dokonalosti. Taky Kája to ocenil. Ten druhý pokoj zatím byl prázdný. Čekali jsme, že nám ultrazvuk prozradí, co se nám narodí. Čas prozrazení by měl nastat za tři týdny. Pavel se hodně namakal, aby vše bylo v novém domě jak chci. Já jen utírala nábytek, umývala a třídila věci, prostě lehčí práce. Večer jsme pak v naší nové ložnici, s postelí z mého bytu zkoušeli, jaké bude milování v našem novém „společném domově“. Postele jsme se nechtěli vzdát, protože na ní jsme se milovali od seznámení a tak znala i naši milostnou historii. Milování bylo den ode dne hezčí, láskyplnější, něžnější. Těšila jsem se na každý takový okamžik, bylo v něm tolik lásky a něhy, kterou mně Pavel denně obdarovával. Jednoho dne Pavel spolu s kamarádem přestěhovali Kájovy věci a vše co chtěl a co mu matka dovolila k nám do nového domu odvézt.. Čekala nás první společná večeře v novém domě a první společná noc. Do večeře jsme doladili Kájův pokoj, takže byl až nějaké obrázky hotov. Dopadlo to vše dobře. Kájovi se moc líbil. Tady se mi bude dobře spát, učit se a hrát si. Tati, Jani moc děkuji, řekl Kája a objal tátu. Mně se okamžitě zalily oči slzami. Byli jsme šťastni. Já uvařila, Kája s tátou prostřeli a zasedli jsme k večeři. Oba kluci najednou odběhli od stolu, ale vzápětí byli zpět. Měli schované květiny pro mě. Každý měl v ruce kytici růží. Kája mi ji předal a řekl: Jsem moc rád Jani, že tu s vámi mohu být a nemusím do děčáku. Tátu mám moc a moc rád, byl jediný, kdo mně má opravdu rád. Když už u nás nebyl, nebylo to zrovna dobré, moc se mi po něm stýskalo i po tobě. Chtěl bych tě poprosit, zda bych ti mohl říkat mami. Nemohla jsem ani dýchat, podívala jsem se na Pavla a ten měl zase oči plné slz. Bylo to velké a příjemné překvapení. Kájó říkám, slovo máma má obrovský význam nejen pro tebe, ale i

pro mě. Pokud cítíš, že si to zasloužím, tak já budu moc ráda a navždy budeš mým synem, i když jsem tě neporodila. A tak to zůstane i v době, kdy se nám narodí další dítě. Objal mě a dal mi pusku sedmiletého kluka, mého nového syna. Pavel ke mně přistoupil. Jsem a budu až ten druhý a po porodu až ten třetí, smutně se pousmál, ale ty jsi moje životní láska, děkuji ti za vše. Ale jdi říkám, jsi jediný můj miláček, kterého moc miluji. Toto je dárek k tomuto významnému dni: pravil Pavel a podal mi malou krabičku. Otevřela jsem ji, byl v ní zlatý přívěsek ve tvaru knížky na malé fotky. Je to Jani starý rodinný šperk a všechny, ženy, které ho nosily, tam měly fotky svých dětí. Nyní bude zdobit dekol mé nejdražší Janinky. Dávám ti tento dárek, abys měla obě své děti stále u sebe. A kam dám fotku tebe, to budu nějak muset vymyslet. I ty jsi někdy moje velké dítě, usmála jsem se a políbila jsem ho nejvroucněji od doby, kdy jsme se poznali. No a byli jsme rodina o třech členech. Za krátký čas budeme vědět, kdo bude ten čtvrtý.

Mně to snad bylo i jedno, jen aby miminko bylo zdravé, ale v duchu jsem si přála kluka, aby Pavel měl syna vlastní krve. Pokud to bude holčička, chci aby se jmenovala po tobě Jani, když to bude kluk bude to Jan, tak trochu taky po tobě. Souhlasíš? povídá Pavel. Ano. Po třech nedělích jsem dorazila na kontrolu. Pani doktorko, vaše miminko bude pořádný cvalík, dobře roste a přibývá a bude to, chcete to říci, ano, ráda bych věděla, co se mi narodí. Bude to kluk. Ležela jsem na vyšetřovacím lehátku a tekly mi slzy jak vodopády. Chtěla jste holčičku? Ne, přála jsem si kvůli příteli kluka. Jistě bude mít velkou radost. Pavel přišel k večeru domů, Kája byl na kroužku. Pavle, není mi moc dobře, mohl by si něco připravit k večeři? Jistě lásko moje, jen sed' o vše se postarám. Připravil lehkou večeři, prostřel stůl a čekali jsme až dorazí Kája. Když jsme zasedli ke stolu povídám: Tak kluci moji, mám pro vás novinu, podle mého stavu jistě víte, že budeme na Mikuláše čtyři, ten čtvrtý bude Jan a vy budete v přesile. Oba najednou vykřikli -hurá. Pavel se ke mně doslova vrhnul, líbal mě, hladil úplně všade, až jsem ho musela upozornit, že nás bedlivě sleduje malý syn. Držel mě v objetí a plakal. Dočkal jsem se díky tobě. Neskonale jsem ti vděčný a budu do konce života. Jsi moje největší láska, která pro mě udělala tolik, že se to snad ani nedá vypovědět. Moc tě miluji a budu až do konce svých dnů. Čas ubíhal a byl tu najednou podzim a blížil se poslední měsíc mého těhotenství. Na klinice mi sdělili, že porod bude císařským řezem, že dítě je moc velké. Naplánovali jsme to opravdu na Mikuláše, pokud nebudou nějaké komplikace. Opravdu 5. prosince se nám narodil syn Jan, měl skoro 5 kilo a 55 cm. Byl hlavně zdravý. Pavel k porodu nechtěl a já to pochopila. Užil si nemocnice už tak dost. Rodila jsem císařem. Pavel s Kájou byli moc šťastni, ve firmě našeho syna náležitě Pavel s přáteli zapili. Mým rodičům jsem volala, že jsou děda s babinou a po vánocích přijedeme celá rodina a bude o čem povídat.

Maminka už něco věděla, často jsem s ní skypovala, ale autem jsem na Moravu jet nechtěla, bála jsem se komplikací.

V novém domě jsme oslavili první vánoce a hlavně první vánoce s novou rodinou. Byly moc krásné. Dostala jsem hodně dárků, asi jsem byla hodná. I já jsem za ten krátký čas od porodu pro své kluky nakoupila hodně dárků. Vánoční pohoda byla neuvěřitelná, Pavel fotil, takže jsme měli potom na co koukat. Kája když měl rozbalé všechny dárky vstal a řekl: Děkuji za dárky mami a tati. Nikdy jsem neměl tak krásné vánoce, objal mě, potom i tátu a malému Honzíkovi, který spal v kolébce jež mu Pavel zhotovil, dal velkou pusu. Mám vás všechny moc rád. Byli jsme s Pavlem moc dojatí. I já jsem měla pod stromečkem jako jeden z nejdražších dárků - velkou rodinu. Někdy to tak život a ten nahoře přinese.

Večer, když už jsme po tom vánočním shonu s Pavlem odpočívali, povídám: Pavle, tehdy na klinice, když tě přivezli, jsi se mi moc na první pohled líbil. Byl jsi ale ženatý. Nikdy bych si nepomyslela, že s tebou někdy spojím svůj život a budu mít tak báječného chlapa a velkou rodinu. Moc tě miluji a bude to tak do konce mých dní. Zahrnul mě mnoha něžnostmi a sladkými slovy, které mi zněly v uších jak andělské zvonění. Věděla jsem, že i on je se mnou šťastný, neboť mi to téměř denně dokazoval a to nejen slovy. Navzájem jsme se obšťastňovali něžnostmi a krásným milováním. Nevýslovně jsem byla šťastná, že mám dvě děti, Pavla a krásný život. Po vánocích jsme dojeli k našim. Byla u nich doma krásná povánoční pohoda, přijel i brácha, všichni se seznámili a taky všichni přijali celou moji rodinu, jako kdyby od počátku byla jen moje a tak jsem si to i přála. Prostě Moraváci už sú tací, od srdca a s láskou....

S příchodem nového roku chtěl Pavel naplánovat svatbu. Pavle počkejme, až bude Honzík větší, až bude trochu cupitat. Chtěla bych, aby oba kluci šli při mně k oltáři. Pavel souhlasil a tak až Honzík začal dobře cupitat svatbu jsme naplánovali u našich na Moravě, v kostelíku. Bylo to úžasné až dojemné. Oba moji kluci Kája a Honzík šli při mně k oltáři středem malého, venkovského kostelíka, který byl narván snad všemi lidmi z vesnice. Tak už to na Moravě bývá. U oltáře pak během obřadu seděly děti mezi mými rodiči. Honzík trochu broukal farářovi do svatební řeči, ale farář byl mladý a vzal to s úsměvem. S Pavlem jsme si slíbili, že se neopustíme do konce života, budeme si pomáhat a stát při sobě v dobrém i zlém. Ženich byl unešen z mých svatebních šatů a jak mi to slušelo. Před obřadem mi řekl: miluji tě lásko moje a skoro celý obřad si utíral slzy. Škoda, že se toho nedožili i moji rodiče, kteří umřeli poměrně mladí, pravil a celý na chvíli posmutněl. Kája po obřadu řekl v soukromí Pavlovi. Maminka byla jako princezna, takovou princeznu jsem si za maminku vždy přál

a ty tati, jsi mi ji přivedl. Dobře jsi ji vybral. Pavlovi se chtělo zase plakat, byl od mozkové příhody velmi citlivý, ale slzy zadržel. Zato, když mi to vyprávěl, plakal jako malý kluk. Jak ten život umí duševně obdarovat někoho, kdo život dítěte nadřadí nad svůj vlastní....

Všechno jednou končí, tak za dva dny skončila i naše svatba. Děkovali jsme našim rodičům za to, že ji pro nás zařídili a byla moc krásná. Vrátili jsme se zpět do našeho domu a žili obyčejný život, bez ohledu na to, kolik jsme si prací vydělali peněz, nebo kam bychom snad měli patřit. Hlavně, že jsme zdraví, že se všichni milujeme, že u nás vládne vzájemná láska a pohoda. Často jsme jezdili za našima a každé léto, jak děti rostly, trávily prázdniny u stárnoucích rodičů, kterým ve stáří přinášely mnoho radostí.

A tak prostě, obyčejně, ale krásně jsem žila společný život s pacientem ze sedmičky a s našimi dětmi

autorka: Hana Nováková

povídka z cyklu: Osudová setkání -romantické povídky o dvojí tváři života